

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת עקב י"ח אב תשפ"ו × עלון 202

בהשגחה

איך אוכל אסיר בחושך?

ישבו שלושה אסירים בכלא חשוך. הכול היה נסבל, אך דבר אחד היה ממש בלתי אפשרי עבור אחד מהאסירים, שלא התברך בשכל רב - האוכל.

כשהיו מכניסים את האוכל, האסיר לא ידע מאיזה צד לתפוס את הכף, היכן מונח האורז והיכן המרק. תמיד האוכל שלו היה נשפק, והוא היה נשאר רעב.

ישבו שם שני אסירים פקחים שהסתדרו עם הבעיה הזאת, וריחמו עליו מאוד.

אחד מהם החליט פשוט ללמד אותו איך אוכלים בחושך. הוא הסביר לו שלכף יש שני צדדים, וש אפשר להרגיש ביד באיזה צד מחזיקים אותה. הוא הסביר לו על הצלחת ועל המאכלים השונים.

הפקח השני לא התערב ולא עזר לו בקורס האכילה.

אמר לו הפקח המלמד: "אתה לא מרחם עליו? תראה כמה הוא מסכן. תעזור לי גם ללמד אותו איך אוכלים בחושך."

ענה לו חברו: "אני רואה שאתה מסביר לו כל יום שוב ושוב, כי בכל יום מגיע אוכל מסוג חדש, ואתה צריך להסביר הכול מחדש.

אני יושב כל הזמן וחושב איך אני מחורר פה חור החוצה, ואז פשוט יבקיע לכאן האור, ולא נצטרך ללמד אותו יותר - הוא פשוט יראה." יש הרבה פתרונות בחיים. לכל בעיה יש פתרון אחר, אבל יש פתרון אחד לכל הבעיות - האור.

כשלאדם יש את אור האמונה, והוא יודע שהקב"ה מנהיג את עולמו לטובה, הוא לא צריך למצוא בכל יום פתרון לבעיה אחרת; זהו הפתרון להכול.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

הנחש הקטלני שהומת

ניצבים הצדיק רבי רפאל משה אלבו ומלווי בלב אזור שומם שמחוץ לעיר צפרו, כשנחש עצום ממדים מאיים על חייהם...

לרעוד באימה.

"רואה אני נחש 'אסאד' עצום וענק לפנינו! אני מצויים בסכנה נוראה!"

'נחש אסאד' היה שמו של נחש צפע רצחני, ענק ממדים, שהיה מצוי באותם ימים באזורי המדבר של מרוקו. הנחש היה כה עב וגדול, שלעיתים היה נדמה כנעץ עץ גבוה.

המוסלמי הצביע בזהירות ובחשאי לעבר הנחש האימתני, שניצב במרחק צעדים ספורים לפניו. 'האסאד' הענק הודקק ועמד בינות לכמה עצים, ועשה עצמו דומם. להקת ציפורים נחה עליו בשלווה, ולפתע פער הנחש את לועו הענק ובלע אותו באחת...

הערבי החל לרעוד עוד, והסביר לרב הקדוש ולגבאי:

"כעת ראשו של הנחש מסובב לצד השני, והוא עסוק בציפורים שטרף. בעוד רגעים אחדים הוא עשוי לסובב את ראשו לכיווננו ולתקוף אותנו. אמרו לי אתם: האם לירות לעברו חץ בניסיון להורגו? אם אחטא את הירי, יקפוץ עלינו הפתן האיום בכעס גדול ויכלה אותנו ברגע אחד!" יקדו פניו של רבי רפאל משה הקדוש, והוא אמר נחרצות:

"באלוקינו צורנו נבטח. אל לנו לדאוג ולפחד כלל, ד' עמנו בצרתנו! הניחו לי לרגע קצר ואתפלל אל אלוהי..."

עצם הצדיק את עיניו בדבקות, ונשא תפילה מעומק ליבו, מתוך אמונה זכה וביטחון חזק בד' שבוודאי יושיעם ויצילם מכל רע. כשסיים, פנה אל הערבי ואמר:

"יכול אתה לירות את החץ לעבר הנחש, וד' בוודאי יגן בעדנו!"

כיוון המוסלמי את נשקו, ושחרר את החץ לעבר ראש 'האסאד'. החץ פגע במרכז קודקודו של הנחש, והוא קרס באחת ארצה בקול רעש גדול.

המוסלמי הנרגש מיהר לעברו, פשט את עורו, ואף הצליח לחלץ את הציפורים שהיו בחלל פיו ועדיין נותרו חיות. דבר המעשה פשט והתפרסם בכל האזור, בקרב יהודי צפרו ואף בקרב הגויים, והכול שחו בהתפעלות על אמונתו הגדולה של הצדיק וכוח תפילתו.

שנים רבות הנהיג הצדיק רבי רפאל משה אלבו את בני העיר הקטנה צפרו שבמרוקו. באהבה ובחמלה רבה עמד כרועה נאמן ליהודי העיר, כשכולם סרים לכל דבריו. ביתו היה פתוח תמיד לקהל מבקשי פניו. מלומד בניסים היה רבי רפאל משה, וזאת ידעו לא רק יהודי האזור אלא גם הגויים, שרחשו לו כבוד גדול, לאחר כמה וכמה פעמים שראו במו עיניהם ניסים ואותות, שפעל להם הצדיק בכוח תפילתו ובאמונתו התמה בבורא יתברך.

אחת מאותן פעמים הייתה בעת שנת בצורת שפקדה את האזור. חודשי החורף החלו מתחלפים בזה אחר זה, ועדיין לא נראו בשמיים אפילו פיסות קטנות של ענני מטר. החשש היה גדול. נוסף על סכנת היעדר המים לשתייה ולהשקיית האדמה, ריחפה מעל ראשי בני צפרו והסביבה סכנת מגפה, שעלולה לפרוץ במקרה כזה.

יום אחד יצא הצדיק מן העיר, ושם התפלל מעומק ליבו. אך סיים את תפילתו ושב העירה, וכבר החל גשם עז לשטוף את אדמת צפרו וסביבתה. באותה שנה פקד המושל על כל בעלי השדות להפריש מכל יכול סך מסוים, וליתנו לצדיק רב העיר רבי רפאל משה.

עשרות רבות של חיבורים וספרים הוציא הרב הקדוש מתחת ידיו, בכל מקצועות התורה ואף ברזי הסוד והקבלה. ביום מן הימים נפגש עם הגאון הקדוש הנודע רבי יעקב אביחצירא בעל 'אביר יעקב' זי"ע, וביקש ממנו ברכה לזרע של קיימא. נענה רבי יעקב ואמר: "רואה אני כי בשמיים הכריזו שלא תזכה לך, אולם אל לך להצטער, כי ספרך - הם היו לך כבנים."

× × ×

סיפורנו התרחש באחד מחודשי הקיץ. באחד הימים יצא הצדיק בלויית אחד משמשיו לאחת הערים הסמוכות, בה גרו גויים, כדי לשאוף אוויר צח, להשיב וליישב את הדעת.

צעדו רבי רפאל משה ומלווהו יחד עם ערבי מקומי שהכיר את האזור. פסעו בנחותות בתוך אזור שומם בו נטועים אילנות רבים, ולפתע קפא הערבי על מקומו ופניו חזרו כסדי...

"עצרו מיד!" פקד בקול דרוך, וידי ורגליו החלו

מעטפות משמיים

ברוך ד', זכיתי לחבוש את ספסלי בית המדרש, ולהקדיש את רוב רובו של היום ללימוד תורה. אשתי, עקרת בית למופת, עסוקה מהבוקר עד הלילה בגידול ילדינו כן ירבו, ולא חסרה לה תעסוקה. במשך כל השנים ראינו איך הקב"ה זוכר אותנו בכל רגע ורגע, ושולח לנו את מחייתנו בכל יום ויום מחייו.

אחרי שכבר זכינו לחתן כמה ילדים, ועם כל אחד מהם ראינו ניסים ונפלאות, ברצוני לספר על שתי החתונות האחרונות. שניים מילדיי התארסו זה אחר זה, וכך התכוננו לשתי חתונות הסמוכות זו לזו. הזמן עבר, ועדיין לא התחלנו לעסוק בקניות לקראת החתונה. לא היה לי שום רעיון מאין להביא כסף או ממי ללוות אותו. כל הזמן החדרתי לי בלב, כי הקב"ה, שהוא עושה שמיים וגם ארץ, רק ממנו יבוא עזרי. ולא רק התחזקתי בביטחון, אלא גם ביקשתי מד' שיחזק אותי, שאפילו לא אחשוב שפלוני או אלמוני יעזרו לי. שלא אשא את עיניי אל איזה גביר או גבאי או קופה. שהעיניים שלי תהיינה נשואות רק אליו יתברך. שבכל פעם שתעלה במחשבתי השאלה מאין אשיג משהו, שגם תעלה מיד המחשבה ללא כל ספק, שהקב"ה ישלח לי. העבודה שלי הייתה על השלווה ועל הביטחון הגמור. הכנסתי כוחות בברכת 'ועל הצדיקים' שבשמונה עשרה, כשביקשתי מד' שישים את חלקי עם הבוטחים בשמו באמת.

יום אחד בשעת תפילת מנחה, חיכה לי אברך מחוץ לבית המדרש. ברגע שיצאתי הוא עצר אותי ואמר לי, "מזל טוב! אירסת את הבן?" אמרתי לו, "השבוע אירסתי את הבן השני. יש לי שני מאורסים בבית".

"ברוך ד'!" שמח האברך. הוא הרעיף ברכות בלבביות, ואחר כך אמר, "יש משהו שרוצה לעזור. תכין רשימה של ההוצאות שעליך לעשות לקראת החתונה, כולל ההסעה לחתונה וחזור, שבע ברכות, ועוד ועוד. כל מה שצריך לחתונה הראשונה, אבל ממש הכול. תסכם כמה זה יוצא, ותביא לי את הרשימה".

באתי הביתה ומסרתי לאשתי את דבריו. היא ישבה וחשבה, וחישבה, ומילאה רשימה ארוכה מאוד, שסוכמה בסכום גדול מאוד. לקחתי את הרשימה, הבאתי אותה לאותו אברך, וכעבור כמה ימים הוא מודיע לי שהסכום אושר. הוא מגיש לי מעטפה שמנה, כל הכסף במזומן, ומאחל לי הצלחה.

הגעתי הביתה עם הישועה ביד, אספתי את כולם ואמרנו יחד 'נשמת', להודות ולהלל לשמו הגדול, על שהביא לנו את הנצרך, ובצורה מכובדת. אשתי יצאה לקניות, ובכל חנות שילמה במזומן. זו הייתה חוויה מיוחדת, כי בחתונות הקודמות בכל חנות היא הייתה צריכה לבקש פריסה של תשלומים, ואילו כאן הכול הלך בקלות ובשמחה גדולה.

תוך כדי קניות, היא נוכחה לראות שלא כל מה שצריך נכלל ברשימה. כאן שוב גייסנו את כוח האמונה, ועמלנו להאמין שגם הרשימה היא מאיתו יתברך, וגם השכחה ממנו - כדי שנחזק עוד

יותר את הביטחון, ושוב נתפלל ונישען עליו יתברך בכל עוז.

ואכן, הקב"ה הראה לנו שהוא יכול לסדר לנו הכול גם אם שכחנו כמה פריטים. באחד מימי שישי דפק בדלתי אברך והביא לי מעטפה לכבוד החתונה: חמישה עשר אלף ש"ח. זה היה סכום שסייע בכל הפריטים הנוספים.

עודנו משתאים משרשרת הניסים, והאברך הראשון, שהיה השליח להביא לנו את הסכום הראשון, שוב פונה אלינו, ושוב נותן לנו מעטפה ובה כל הסכום הנקוב בסיכום הרשימה, והפעם - לחתונה של הילד השני. הכול כולל הכול, אפילו ההסעה לחתונה.

וכל מה שסיפרתי לכם עכשיו, אינו פרי דמיון. המעשה הזה היה גם היה. האברך והמעטפה, הרשימה וסיכומה, ושתי החתונות שמזומן ישירות על ידי בורא עולם, אשר בו בטחתי.

אני מספר זאת בהודאה על העבר ובצעקה על העתיד, שהקב"ה לא יטשנו ולא יעזבנו, כי ביטחון זהו דבר שנוגע לכל אחד, לא רק לצדיקים מופלגים. והלוואי שסיפורי זה יהווה חיזוק לכל המחוננים בפרט, ולכל הבוטחים בשמו - בכלל.

הסיר את הקפידא

מספר הרב מ. ש. מבית שמש:

בחסדי שמיים יש ברשותי דירות אירוח, אותן אני משכיר לנופשים במשך כל השנה. דרך הצינור הזה הקב"ה שולח לנו פרנסה, ואני רואה ברכה בעמלי, ברוך ד'.

לפני תקופה קנינו דירה נוספת לאירוח. שיפצנו אותה והכנסנו בה את כל השכלולים שרק הכירו לנו יודעי דבר. הכול ערכנו בעין טובה, לא חסכנו בממון, מתוך מחשבה שמי שיבוא לנפוש בה, יהיה לו נעים, ותהיה לו חוויה של נוחות ונינוחות. איבזרנו את הדירה כהוגן, הוספנו עציצים משובבי לב, וציפינו לאנשים שישכרו אותה ויהנו.

אפס. בעוד שאר הדירות, המושקעות פחות, החדשניות פחות והישנות יותר, הושכרו באופן רצוף, עמדה הדירה הנאה והיפה בשיממונה. זה היה מוזר לגמרי, ואני הבנתי שאין זה מפני שלא עשינו השתדלות מספקת. משהו אחר תוקע את הדירה הזאת.

עשיתי חשבון נפש, ושחזרתי עם עצמי מי התעסק עם הדירה הזו. האם שילמתי לכל אחד את החלק המגיע לו? כך נזכרתי, ששכחתי את המתווך! בשעתו שילמתי לו סכום חלקי, ועדיין נשאר סכום גדול שלא שולם!

מיהרתי לשלם לו, ומייד ראיתי את השינוי! נראה שקפידא כלשהי עמדה מעל הדירה החדשה, וברגע שסיימתי את התשלום למתווך החלו אנשים להזמין ולבקש דווקא את הדירה הזאת. כיום היא מושכרת לנופשים בזה אחר זה, ומבוקשת מאוד, תודה לד' יתברך.

כאן מובא סיפור על פרוש שהרחיק לחו"ל לפרנסתו, ועם הוכיח את הגוי שעובד לאילילים. הגוי הפתיעו נוכח מעשהו: הרי האלוקים שלך יכול לפרנסך גם במקומך ובאמונתו קיבל דבריו ושב לארצו.

הפרוש בִּמְרֻחָקִים. לְגוֹי צָחָקִים: עוֹרִים אֲתָם בְּעִבְדוֹתְכֶם לְאִלִּילִים וּלְמָה אֲתָה עוֹבֵד. הַגּוֹי שׁוֹאֵל בְּכַבֵּד. לְפָנַי מִי אֲתָם מִתְּפַלְלִים לְבוֹרֵא הַיְּכוֹל. הַמְּפָרֵס אֶת הַכֹּל. עוֹנֶה הַפְּרוֹשׁ לְפָרֶשׁ הַבְּדִלִים אִם צִדְקָתָהּ. מְדוּעַ הִרְחַקְתָּ. וְכִי בְּעִירָךְ אֵין מִתְּכַלְפְּלִים

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

× הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א ×

באמונתו יחיה

בפרשת השבוע, פרשת עקב, מדובר על מלחמות הכיבוש בארץ ישראל. הקב"ה אומר לנו שאין צורך לפחד מהגויים, ושעלינו לזכור את מה שאירע לפרעה ולמצרים, ואת כל הניסים שהיו שם. שלוש פעמים חוזרת התורה על כך, שאין מה לפחד, כי בורא העולם יעשה את העבודה!

לצד זאת, מזהיר הכתוב שלא ללחום בבת אחת בגויים רבים, כדי שלא תרבה חייית השדה. רש"י מסביר מיד, שאם מקיימים את רצונו של מקום - החיות לא יכולות לפגוע. אבל, כשמתבוננים בפסוק ללא הסברים ומפרשים - זה תמוה מאוד: וכי ד' יכול להשמיד את העמים ולסדר את כל המכשולים, ורק מחייית השדה יש לחשוש? מה ההסבר לזה?

בספרו 'קובץ שיחות על התורה', מסביר המשגיח מלייקווד הגה"צ ר' נתן מאיר ווכטפוגל, בדוגמה:

כשחתנו של ה'סבא' מקלם, הגאון ר' צבי הירש ברוך, עלה לירושלים, ביקשו אנשי ירושלים שימחיש להם מהי הגדלות המיוחדת של חמיו הגדול. ענה להם: ה'סבא' דומה לרוכב על סוס שאינו מורגל במלאכת הרכיבה, ומשך עליו לאחוז במושכות בכל הכוח ולא להסיח דעת מהרכיבה, כדי שהסוס לא יפיל אותו.

ה'סבא' הכיר בכך שהנשמה שלו משותפת עם הגוף - והגוף, שהוא כולו גשמיות, בכל רגע עלול למשוך את נשמתו לעולם הגשמי, כשם שהסוס עלול להפיל את רוכבו ארצה. אם כך חלילה יקרה, הוא יאבד את כל מה שהשיג בחייו; ומשכך, הוא לא הסיח דעתו אפילו לרגע מהשליטה על החלק הגשמי שבו. כך הסביר רבי הירש את הגדלות של חמיו.

הקדוש ברוך הוא שואל מהאדם רק דבר אחד - מסביר המשגיח דלייקווד - את היראה. אם אדם יקנה את מידת היראה, הוא יתנהג כמו הסבא מקלם: יחשוש מחייית השדה שבו, ויקפיד לאחוז במושכות. ואם חלילה ייפול, מיד יעשה תשובה ויתקן את הכול. זו ה'חיה' שעלינו להישמר מפניה!

צריך לזכור שהפרנסה שייכת לקדוש ברוך הוא, והוא זן ומפרנס. הכול בידי שמיים - מלבד יראת השמיים; אם כן, הרי אנחנו צריכים לדאוג על היראה, ולא על הפרנסה. והלוואי שנשים ליבנו לזאת, נישמר מ'חייית השדה' המאיימת לפגוע בנו, וחלילה לא ננהג להיפך.

× לראות ישר עם משקפיים ×

מספר הרב ל. דייטל מירושלים:

בדרך כלל פרסומות הן דבר מעצבן, אבל לפעמים הן מתיישרות בדיוק על מה שצריך. כך קרה שקיבלתי שיחת פרסומת מחנות אופטיקה, ובה הזכירו לי שאם אני צריך משקפיים, ואם עדיין יש לי זכאות לשנה זו, כדאי לי למהר ולקנות במחיר סמלי, על חשבון קופת החולים.

זו הייתה הודעה מאירת עיניים, במובן הפשוט של המילה. אכן הייתי זקוק למשקפיים, אלא שלא הייתה לי זכאות. במקרה כזה, כך חשבתי, אפשר לחבר בין שני אנשים - חבר שלי, שלא צריך משקפיים ויש לו זכאות, ואני, שצריך משקפיים ואין לי זכאות. אבקש מחברי שיאפשר לי לקנות על שמו, וכך אקבל משקפיים בכמעט חנם.

כבר דיברתי על כך עם חבר, ואף הצעתי לו מאה שקלים בעד הזכאות. הלכתי לחנות והזמנתי משקפיים על שמו. ובכל זאת, קול ישר והגון זמזם בראשי ולא נתן לי מנוחה. על אף שכבר עשיתי מה שעשיתי, החלטתי לשאול דעת תורה, האם באמת זה בסדר לנהוג כך. שאלתי כמה רבנים, והם ענו לי שאין לכך שום היתר. אחד מהרבנים אף התבטא: "איני רוצה לענות לך על שאלות כאלה. בכל אופן, תהיה בטוח שאם הקדוש ברוך הוא רוצה לתת לך שבע מאות וחמישים ש"ח, לדוגמה, הוא לא צריך שתעזור לו, והוא ייתן לך אותם באופן ישר והגון". הבנתי שסגנון כזה של פעולה להשגת משקפיים, אינו בגדר השתדלות. נזקקתי למנה של יחמה וקצת אומץ כדי לבטל את הזמנת המשקפיים, אך הרצון שלי שלא להיכשל בגזל - גבר על הרתיעה. ביום שישי נכנסתי לחנות האופטיקה, וביררתי האם אפשר לבטל את הזמנת המשקפיים שערכתי. לשמחתי עדיין ניתן היה לבטל את ההזמנה. כסף למשקפיים חדשים לא היה ברשותי, ואף לא ניסיתי לחשוב על האפשרות שאולי בכל זאת אקנה משקפיים חדשים כמו שרציתי.

המהלך בוטל מכל הבחינות, וגם לחברי הודעתי שלמעשה איני משתמש בזכאות שלו, ולכן אם הוא רוצה הוא יכול לקנות משקפיים לעצמו, ולשחרר אותי ממאה השקלים שהצעתי לו.

כשיצאתי מהחנות החלטתי לגשת לחנות משקפיים נוספת שנמצאת באזור, כדי לבדוק מה מחירי המשקפיים שם. ברגע שנכנסתי לחנות פנה אליי המוכר ושאל אותי, "זה אתה?"

"כן", עניתי בתמיהה, "אני זה אני, ואתה זה אתה".

"התכוונתי לומר", נענה המוכר, "שבעצם אני מכיר אותך, רק איני יודע מה השם שלך. הפנים שלך מוכרות לי. האם לא אתה קנית כאן משקפיים לפני שנה, בערך?"

"כן". הרי בגלל הקנייה הכושלת ההיא אין לי זכאות עכשיו, ואני ממשיך להסתובב במשקפיים שרוטים שאבד עליהם הכלח.

"אז זהו. אז, לפני שנה, החזרת לנו את המשקפיים מפני שהמסגרת הייתה חלשה. הכינו לך מסגרת חדשה, אך לא באת לקחת אותה!"

"מסגרת חדשה לא מספיקה לי", אמרתי למוכר. "העדשות שאני צריך הן עדשות יקרות, והן כבר שרוטות וכבר לא כל כך ראויות לשימוש".

"בסדר גמור!" הכריז המוכר, "אתה מקבל גם עדשות חדשות. בוא ביום ראשון ותקבל משקפיים חנים, כולל הכול!"

את כל המהלך הזה לא יכולתי לתכנן. כבר שכחתי לגמרי מהמשקפיים ההם, וגם אילו הייתי זוכר, איני יודע האם הייתי מקבל משקפיים חדשים לגמרי. אבל הקב"ה הראה לי שהוא יכול לשלוח לי משקפיים בלי לפגוע ביושר, בלי טריקים ובלי שטיקים. רק ישר. ישר מהשמיים.

✕ מזל גבוה ✕

מספר הרב יואל שחר מירושלים:

חבר שלי סיפר לי סיפור שעורר את התפעלותי:

כאשר עדיין גרנו בארצות הברית, תרם אבי למוסד יהודי כלשהו באמצעות כרטיס הגרלה. המספר שלו עלה בהגרלה, והוא זכה במגש פיצה משפחתית.

היה לנו נחמד לגלות שמזלו שיחק לו. זה היה גם מצחיק, שעד שהמזל משחק, זה מתבטא במגש פיצה ולא במשהו משמעותי יותר. צחקנו, וכילדים חיינו שכבר יגיע הזמן שאבא ייקח את המגש מהפיצרייה. באחד הימים הלך אבי לפיצרייה הכשרה ובידו הכרטיס הזוכה, וקיבל חינם פיצה משפחתית בקופסה.

הוא רק יצא מהחנות, ורוח חזקה שאינה מצויה קידמה את פניו. כל כך חזקה, עד שמעוצמת הרוח נפתח המכסה של הקופסה, ומגש הפיצה התגלגל החוצה ונחת על המדרכה על הצד של הגבינה. אבנים קטנות וגרגרי חול נדבקו והצטרפו לזיתים ולרסק עגבניות, והפיצה המוגרלת יצאה מכלל שימוש.

אבא לא נבהל. הוא הודה לד' על שנתן, ואחר כך על שלקח. גם זו לטובה.

כעבור זמן התברר לו, שמאותה פיצרייה שנחשבה לכשרה, הוסרה ההשגחה. בעל הבית נתקל במחסור בגבינה, ותפסו אותו קונה גבינת עכו"ם בשביל הלקוחות.

הרוח שבאה והעיפה לאבי את מגש הפיצה, הייתה שליחה של הבורא להציל אותו מגבינת עכו"ם.

עודנו עוסקים בדיון האם המזל שיחק לאבי או לא. להרוויח פיצה זה לא המזל הגבוה שאלי שואפים בני אדם, אבל לגלות את השגחת ד', איך הבורא שולח רוח להציל יהודי מאכילת אוכל שאינו כשר - לחוש את האהבה הזו, את השמירה הזו, זה הרבה יותר ממזל, זה גבוה מעל גבוה.

✕ כל מה שצריך לדעת ✕

מדבר הרב י. ורטהיימר מירושלים:

בשעה טובה ומוצלחת הגיע הזמן לפתוח חשבון בנק. עם הרבה תפילות לפרנסה ברווח, בחרנו את יום שישי כדי להגיע לבנק ולהכין כלי לשפע. עמדתי עם נוות ביתי בתחנה כדי לנסוע לבנק, ואמרתי, "זכור לי שבפעם הקודמת שנסעתי לאזור של הבנק, הייתה ערובייה קשה באוטובוס. ממש לא יכולתי לעמוד שם. בשביל שמירת העיניים, ניקח מוניטין."

היא הסכימה חלקית: אמרה שמה שיבוא קודם, עלינו נעלה. בסופו של דבר הגיעו לתחנה גם אוטובוס וגם מוניטין, בעת ובעונה אחת. עלינו על המוניטין.

"קח אותי לבנק פלוני", אמרתי לנהג. "זה נמצא ברחוב פלמוני".

"רחוב פלמוני? אתה טועה. הסניף שם נסגר ועבר לרחוב אחר".

"אז קח אותי לשם", ביקשתי. אין לי עניין להגיע לרחוב פלמוני, יש לי עניין להגיע לבנק.

"עכשיו? לא כדאי לך. ביום שישי הבנק סגור. יש לי שם חשבון, ואני יודע שזה כך".

"אם ככה, אנחנו רוצים לרדת", אמרתי לנהג. אין לנו שום עניין לטייל ברחובות העיר ביום שישי הנהג הבין שלא ידענו את זמני הפתיחה, הוריד אותנו, ואפילו לא ביקש כסף. ואנו הודינו לד' על כך שבזכות שמירת העיניים ניצלתי מבזבז זמן ומעוגמת נפש.

אחר כך גם נודע לי שבכלל צריך להזמין תור לפני שמגיעים לבנק, ואז כבר יודעים גם איפה בדיוק ממקום הבנק, ובאיזו שעה להגיע. אלמלא בחרנו לצאת לבנק דווקא בזמן שהוא סגור - הנהג לא היה אומר לנו כלום, כי לא היה לו מה להגיד... ואז היינו מגיעים אל הבנק, ורק לאחר זמן המתנה ובזבז זמן, כסף וכוח, היינו מגלים שאין לנו מה לעשות שם ללא תור מוזמן מראש... ברוך ד' שחסך מאיתנו את עוגמת הנפש!

✕ טלפון באישון לילה ✕

מספר הרב מנחם זוסמן מבית שמש:

בזמן שלימדתי בישיבה מסוימת, לווייתני מאתיים דולר מבחור בשם יהונתן. עברה תקופה די ארוכה, כבר לא לימדתי בישיבה ההיא, והחוב בעינו עמד. מאתיים הדולרים היו בידי,

בוקר של בין הזמנים

עוד פעם אדום.

לא הסתכלתי בשעון, ידעתי שאני באיחור בטוח. קצה של אכזבה התחיל לטפס לי במעלה הגרון. התאמצתי כל כך לקום מוקדם, על אף שבין הזמנים היום. ויתרתי על הפינוקים של אמא ואכלתי ארוחת בוקר של פת במלח ומים במשורה. רציתי כל כך לקיים את המשך המשנה ולעמוד בתורה, לנצל את הזמן ככל האפשר, והנה, עיכוב שכזה.

חיייתי בסבלנות עם יתר האנשים שהצטרפו אליי למדרכה. זוויות פי נשמטו קצת, והסתכלתי מתוסכל על הכביש שנדרס תחת גלגלי המכוניות. ואז, בדיוק כמו מקודם, קרו שני הדברים בבת אחת: האור שברמזורים התחלף לירוק, וטיוטה חשמלית לבנה נעצרה לידי באושה חרישית. "יהודה אריה?" שמעתי את שמי. "דוד שמואל!" שמחתי לפגוש באחי אבי. הוא היה מעשי, "לאן אתה צריך?" תקווה זהירה החליפה את ניצני האכזבה שטיפסו לי בגרון. טרמפ מהיר עד לבית המדרש! "מאה שערים", אמרתי לו.

"מאה שערים!" הוא הכריז, "בוא, תעלה".

השתחלתי פנימה במהירות והתרווחתי על המושב הרחב. הרכב זינק קדימה עוד לפני שהספקתי לחגור, כשהוא מחליק על המהמורות בתנועות גמישות ומהירות.

"האמת? זה לא הכיוון שלי", ציין דוד שמואל, וחייך שוב כשראה את עיניי המופתעות. "אבל אני אקפיץ אותך. זו הזכות שלי. מה שלומך, יהודה אריה? לומד בישיבה, הא?"

הנהנתי.

"ומה אתה עושה שם, במאה שערים?"

"לא... חייכתי. אני הולך סתם, ללמוד".

"סתם, ללמוד". הוא חזר אחריי. "סתם? מה, יש לך ישיבה עכשיו? עכשיו חופשי! בין הזמנים!"

"יש לי ישיבת בין הזמנים", הסברתי לו. הוא תמיד אוהב לשמוע מה קורה איתנו, האחיניים שלו.

"באמת?" הוא הפנה אליי לרגע את ראשו, שוכח לחרדתי מהכביש שנמחץ תחתנו. ראיתי בעיני התפעלות כנה. "אתה בא להגיד לי שאתה לומד גם בבין הזמנים? לא הולך לטיולים, לא עושה עבודות, חגיגות, משהו?"

"לא, אני לומד רק בבוקר". הבהרתי לו. "אחרי הצהריים יש לי זמן לכל מה שאמרת".

(מתוך מדור 'שטח פרטי')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

✕ לא מפסיק באמצע ✕

מספר ר' יודל נימן מבני ברק:

במוצאי שבת ישבתי בבית המדרש ולמדתי. זהו לימוד קבוע של העמוד היומי, ואני משתדל מאוד ללמודו כראוי, מתחילה ועד סוף, ולשמור על הקביעות. הלימוד הזה יקר בעיניי עד מאוד.

בעודי יושב ולומד ניגש אליי אברך ואמר לי, "מישהו מחכה לך בחוץ, הוא רוצה לקנות כיפות".

ברשותי חנות לספרי קודש ותשמישי קדושה ברחוב צייטלין בבני ברק, שאין לה שעות פתיחה קבועות. העובדה שהתבקשתי לפתוח אותה במוצאי שבת, בזמן שהחנויות סגורות בדרך כלל, אינה משונה מבחינתי. רציתי להיענות לקריאת הלקוח, כי סוף כל סוף אני מתפרנס מהמכירה, ואין זה מן החוכמה לשלח את האיש ולמנוע שירות. אבל, ברגע הבא אמרתי לעצמי, כי זו לא העת. עכשיו אני לומד, ואיני מפסיק ויהי מה.

אמרתי לאברך, "כרגע אני לומד, ואיני ניגש לחנות. אם אתה רוצה לעזור לו, אתה יכול לקחת את המפתח של החנות, לפתוח, ולתת לו לבחור את הכיפות שהוא רוצה ולשלם עליהן".

האברך באמת רצה לעזור. הוא לקח את המפתחות, הלך עם הלקוח שחיכה בחוץ, פתח לו את החנות, וזה קנה שתי כיפות.

אני המשכתי בלימודי. מלאכתי נעשתה על ידי אחרים. לאחר מכן ניגש אליי אותו אברך מסייע, והגיש לי שטר של מאתיים שקלים. "הקונה החליט לתת לך את כל השטר הזה, בלי צורך בעודף", אמר לי האברך.

ייתכן שהקונה העריך את זה שישבתי ולמדתי בלי להפסיק, וכן, במקום שלושים שקלים קיבלתי מאתיים. תמיד טוב ללמוד בלי להפסיק, אך הפעם גם ראיתי בחוש שאיני מפסיד כלום מעמידה על רציפות בלימוד.

כל מה שרציתי היה להחזיר אותם, אך נתקלתי בקושי רב. לא ידעתי איפה יהונתן גר. הוא הגיע לשיבה מאחת הערים הקטנות שבארץ ישראל הנמצאות אי שם, בפריפריה, הרחק מהמרכז.

אך לי זמן לברר את כתובתו של יהונתן. אחר כך, כמה פעמים התקשרתי לקרובים שלי שגרים באותה עיר רחוקה, אבל הם לא הכירו ולא יכלו לעזור לי. באופן תמוה, כל השיחות שניסיתי לעשות בנושא - העלו חרס, עד שסוף סוף היה בידי מספר הטלפון של יהונתן.

זו הייתה שעת לילה מאוחרת, אבל אני לא עשיתי חשבונות. זהו. הכסף אצלי, מספר הטלפון גם כן בידי, ואני מתקשר.

קול מנומנם ענה לשיחה. "זוכר אותי?" שאלתי אותו, בטוח בתשעים אחוזים שהתשובה תהיה שלילית. לפי הקול של יהונתן, נשמע שהוצאתי אותו מאיזה חלום. אבל הוא נזכר, הזכרתי לו את החוב, ותיאמתי איתו את האופן שבו אחזיר לו אותו.

"הצלל אותי", אמר יהונתן באמצע השיחה. "אין לך מושג מה אירע כאן עכשיו. לפני שהתקשרת ישבתי על המיטה, ושמתי את רגליי בתוך קערת מים ובתוכה מכשיר מסאז'. זה מכשיר שמעסה את הרגליים במים. יש בזה כמה תועלות בריאותיות.

תוך כדי העיסוי נרדמתי. צלצול הטלפון ממך העיר אותי בדיוק ברגע גורלי: כשפקחתי את עיניי גיליתי עשן עולה מהמכשיר! זו סכנת נפשות. רגל של אדם בתוך מים מעל מכשיר עם בעיה, זו סכנת התחשמלות ודאית! ברוך ד', בזכות שהערת אותי ניתקתי מיד את המכשיר מהחשמל!"

התרגשתי. פתאום הבנתי למה עוכבתי מלמצוא את המספר. הקב"ה כבר הכין אותי, להציל את יהונתן ברגע הנכון.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת עלוני 'השגחה פרטית', שלום רב!

כקורא של סיפורי ההשגחה מרגיני הלב, אשמח לשנתף את הקוראים בהשגחה שזכינו לראות עין בעין.

בני, הלומד בארץ הקודש, התקשר להזכיר שהתור שלו למרפאת השיניים נקבע לאחד הימים הקרובים.

תקופה לפני כן הוא סיפר לנו כי ביקר אצל רופא שיניים, והכינו לו תוכנית טיפולים המסתכמת בלמעלה מאלפיים שקלים. את התשלום עליו להעביר עד ה-22 לחודש זה, כדי שלא יבטלו לו את תוכנית הטיפולים, מה שעלול לגרור הוצאות נוספות.

ברוך ד', מצבנו הכלכלי דחוק בלאו הכי, ולכן, כבר לפני מספר ימים כשבגנו התקשר ודיבר על כך, לא היה לי איך לטפל בעניין, והשבתי לו כי יש עוד מספר ימים עד למועד הנקוב, ולד' הישועה. כעת, כשהוא התקשר שוב, סיימנו את השיחה איתו,

ושוחחנו על חובת ההשתדלות, וכיצד ניתן בכל זאת להשיג את הסכום המבוקש.

ואז, שוב נשמע צלצול הנייד. סוכן הנסיעות התקשר לבשר שחברת 'לופטהנזה' השיבה לי את התשלום על הטיסה שבוטלה לפני כחודשיים. הסכום המדובר גבוה במספר שקלים מהסכום הנדרש לטיפול השיניים של בני, אולי בשביל הוצאות הנסיעה. עליי לציין כי שני הסכומים אינם עגולים...

כעת נותר לנו לשמוח בגילוי ההשגחה הפרטית שחווינו ברגע זה, להודות עליו, ואף לנצל שעת רצון זאת לבקשה על העתיד.

בברכה

יוסף קנובלביץ', מנצ'סטר יצ"ו

רב קו שושב

מספר שימי פונקל מחיפה:

באחת השנים בבין הזמנים נסענו לכמה ימים ל"ה יונה". בשעת ערב מקדמת יצא אחי הגדול לסיבוב על האופנים שלו ברחובות הנעימים והמטפחים. באמצע הדרך הוא נתקל בשני פרטיסי רב קו זרוקים על המדרכה. כהרגלו לחפש הזדמנויות לקים מצות 'השבת אברה', הוא הרים את הפרטיסים בלי הרבה מחשבה. כשהגיע לדירה שבה התארחנו והראה לנו את המציאה, שאלנו אותו: "מה אתה מתכנן, איך תמצא את המאבדים? הגענו לכאן בסוף הכל לכמה ימים... אנחנו לא מכירים כאן אף אחד!" אח שלי הצטער מאד ואמר: "הייתי צריך לחשוב על זה שיותר הגיוני להשאיר אותם שם. אולי מי שאבד אותם חוזר עכשו לחפשו?"

אחותי נכנסה לחדר ושמעה את המשפטים האחרונים. "למה נראה לכם שאנחנו לא מכירים כאן אף אחד?" היא צחקת. "אנחנו פה כבר יותר מיום אחד! כבר הספקתי להתחבר עם הילדה של השכנים ממול. אנחנו חברות ממש טובות!"

כשהיא שמעה שמצאנו פרטיסי רב קו, בלי הסוס היא לקחה את הפרטיסים ומהרה לדפק בבית השכנים. תוך דקות ספורות היא חזרה בלי הפרטיסים, ונראתה מפתעת מאד. "בדיוק עכשו התקשרה דודה שלהם", היא שתפה אותנו בהתרגשות, "רגע לפני שדפקתי... וספרה שנאבדו להם שני פרטיסי רב קו, ואין להם משג איפה לחפשו!" אותם בודאי כבר מנחשים בעצמכם למי היו שייכים שני הפרטיסים שמצא אחי... אכן, גם כשה נראה מקרה - אנו יודעים שאין מקרה, כי הכל רק מד!

שכר התחיל:

תוך כדי משחק עברנו ממקו אחד לשני הפארק היה גדול, ואנו רצנו, התנשפנו, טפסנו והתגלשנו. פתאום נזכרתי: "היו מה עם ברכת המזון?" אחים שלי הסתכלו עלי בתמהון: "מה, לא ברכת?"

ברור

שברכנו, מיד כשסיימנו לאכל טוב, אתה עדן יכול לברך. בוא תברך עכשו!... הבטתי סביבי הייתי צריך לברך במקום שבו אכלתי, אבל לא זכרתי איפה בדיוק זה היה. ההורים שלי כבר עברו גם הם לאזור של המתקנים, ובעצם אף אחד לא נשאר במקום שבו אכלנו. הלכתי לחפש את המקום, בלי לדעת איך בעצם אזהה אותו. פתאום ראיתי מרחוק תיק צבעוני מכר זרוק על הדשא. היה זה התיק של אחי כשהתקרבתי הייתי כבר בטוח: כן, בדיוק כאן ישבנו! התיק שלי ליד התיק וברכתי בכונה. כשסיימתי השבתי את התיק לאמא שלי. "מה, שכחנו את זה? לא שמתי לב שזה לא אתנו!" היא התפללה. "זה היה מצין ששכחנו!" ספרתי לה. "בזכות זה ברכתי במקום שבו אכלתי!", "אוהו, אתה צדיק!" נהנתה אמא. "אפשר לראות כאן חסד נוסף: בזכות ההקפדה שלך לברך במקום שבו אכלת - מצאת את התיק!"

הדרך לתורה

מספר דודי גרוסמן מבני ברק:

בחפשה הקודמת שמעתי על הכנסת ספר תורה מיחדת מאד, שאמורה להערו בירושלים. התקשרתי לבני דודים שלי המתגוררים באותו

אזור, ותכננו שנפגש שם וכה נחוו יחד תכנית מיחדת ומרוממת. עליתי לאוטובוס. מרב התרגשות וצפיה, שכחתי לברר היכן אצטרך לרדת, וקלטתי את זה רק כשהתקרבו לאזור. אפילו את שם הרחוב לא ידעתי. "סליחה..." פניתי לבחור אחד, "אולי אתה יודע על איזו הכנסת ספר תורה שאמורה להתקיים הערב באזור הזה?" הבחור חייך: "אני בדרך לשם בדיוק!" כך בהשגחה פרטית יכלתי לרדת בתחנה הנכונה, בלי עגמת נפש.

מברכים במקום שאוכלים

מספר אריה וייס ממנציסטר:

פעם בבין הזמנים יצאנו לטיול בפארק יפה. הפארק הזה גדול ורחב ידיים במיוחד, ואפשר לטייל בו שעות ועדן לא לעבר בכלל. יש שם הרי דשא גדולים, אזורים שבהם מתקני משחקים, ועוד. התחלנו את הטיול בארוחת צהרים על אחת המדשאות. נטלנו ידים, ישבנו ואכלנו בנחת. כל ילד שסיים לאכל מהר אל מתחם המתקנים. כשגילתי שנשאיתי כמעט האחרון שעדיין מתעכב, קמתי ומהרתי גם אני אל המתקנים, כדי להצטרף למשחק הסוער

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנודע הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901

באמצע הנסיעה בבביוס הפיהר חלה תקלה
ברבבה של משפחת גמבש

נְשִׁיחַ ההצלה

פרק 2
מתוך 4

במשך סוכנות הבטוח 'נמו אוטו':
הלו... סליחה על ההפתנה... כן, אני
פותרת פניה, רכב נתקע באמצע בבוש
מהיה... היכן גדיוק?

אני מתקשר לקברת הבטוח של
הרכב, לבקש שישלחו לי טכנאי
ויטפל בבניה. נקנה שידור בשירות
מהיה...

הודו לך! הצלחנו להגיע
בשלוש לשולי הבביוס!

חסדי ד!
ומה הלאה?

חלפה שועה...

איהיה!
אבא...מתי נגיע
הביתה?
גם אני
נורא עייף...

פערות ד, בקרוב בבו
נגיע!

אני מבין, נעשה
כל שביכולתנו!

מה??? חמש
שעות??? אנחנו
בשולים של בבוש
זהיר, עם ששה ילדים
אביניהם תנוק קטן!
זה דחוף מאד!

אוי... גדיוק הערב הטכנאי שובאזור
זה איננו בפעילות... אנו נשתדל לשגר
אליכם משהו מאזור כרחק... אך גם
הוא עמוס... אני שולח לו
קריאה, והוא יגיע בתוך חמש
שעות.

ולפתע...

אפאלה! כל הרכב רוע
מההדף של האוטובוס
שחלה הרגע מפש צמוד
אלינו!

אוי! איזה פחד! בואו
נתחזק באמונה שאין
עוד מלבדו!

חכים לעשות עוד השתדלות
בדי להחלץ מכאן בהקדם...
אך מה?!

אולי בינתיים נצא
החוצה?

אי אפשר, מאד
קר בחוץ!

יש מכוניות
דוקרות...

כתי הטכנאי מגיע?
מה??? בסוף אתם
שולחים לבאן גר שגר
את הרכב, ולא טכנאי?!

מספר הר"ר יצחק מ' שליט"א:

במשך שנים ארוכות התמודדנו בביתנו עם ניסיון לא פשוט: בננו, בחור מבוגר וחשוב, ציפה ויחל לזיווג. השנים שחלפו רק העצימו את הציפייה והתפילות. ראינו את הקושי, והחלטנו שאנו חייבים לייצר כלי רוחני חדש, להוסיף זכויות ולשמח יהודים אחרים.

בתחילת חודש אב האחרון החלטנו לקחת על עצמנו את חלוקת עלוני 'השגחה פרטית' בשכונתנו. אמרנו לעצמנו, שנפיץ את בשורת האמונה והביטחון בקרב הציבור, ובזכות החיזוק של הרבים - בעזרת ד' נזכה לישועה פרטית משלנו.

ההשגחה העליונה נראתה אלינו במהירות שגרמה לנו להשתאות. רק התחלנו את החלוקה, וכבר במהלך אותו חודש ממש, פתאום החלו לזרום הצעות שידוכים רציניות ומדויקות, שלא נראו כמותן משך תקופה ארוכה. הדברים התקדמו בצורה חלקה ומופלאה, ובמהלך חודש אלול - חודש הרחמים והרצון - זכינו בשעה טובה ומוצלחת לחגוג את אירוסיו של בננו בקול צהלה ושמחה!

מאז שהתחלנו להפיץ את העלון, אנו לא מפסיקים לראות ישועות בעיניים. אנו נוכחים לדעת בצורה המוחשית ביותר, שמי שמתעסק בחיזוק האמונה של בניו של הקדוש ברוך הוא, ד' כביכול אומר לו, "אתה דואג לשלי - ואני אדאג לשלך", וממציא לו את ישועתו כהרף עין.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300-11 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני 'השגחה פרטית'.

✕ המקום: שכונת טבריה עילית

✕ נקודת החלוקה: בית המדרש של צאנז, וחנויות פיצוחים בשכונה.

טבריה עילית - שכונה שבה שוכנים זה לצד זה שני עולמות: בתי מדרש מלאים קול תורה, ולצידם רחובות ובתים שעדיין לא האיר בהם אור התורה. בדיוק כאן, בצומת שבין העולמות הללו, מופצים עלוני 'השגחה פרטית'.

שלוש נקודות הפצה בשכונה: בית המדרש של צאנז - מקום שאוהבי תורה מאכלסים את ספסליו, ושם מחכים לעלון מדי שבוע; ושתי חנויות פיצוחים. אחת מהן ממקמת בלב השכונה, ולקוחותיה - יהודים מכל הסוגים - מבקרים בה מדי יום ביומו.

בבית המדרש של צאנז התקבל העלון בחמימות כבר ביום הראשון: אנשים ניגשו למפיץ בזה אחר זה וסיפרו שהם מחכים לעלון גם בשבוע הבא. "הבאת לכאן משהו חדש, משהו שמאיר את אור ההשגחה", אמרו לו. אין קבלת פנים גדולה מזו.

ובחנות הפיצוחים - מדי תחילת שבוע מפנה בעל החנות לגניזה עלונים ישנים. הוא סיפר למפיץ בהפתעה גלויה: "מהעלון הזה פשוט לא נשאר מה לפנות..."

משפט פשוט, שיש בו עולם שלם: עלון שאוזל מן הדלפק במלואו - הוא עלון שנכנס לידיים, ומשם ללבבות.

כרגיל, אין הקומץ משביע את הארי. בכל פעם שמונחת חבילת עלונים על הדוכן בחנות הפיצוחים או על הבימה בבית הכנסת, היא לא נשארת שם זמן רב. כל אחד מהעלונים מוצא את דרכו ליעדו: אל הידיים, אל העיניים, אל הנשמה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזיה חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

בס"ד

אם אתם

תהנו מתוכנית בין הזמנים
עם הפתעות מיוחדות לכל הילדים!
בכל יום מימי בין הזמנים בשעה 2:00 בצהריים בדיוק!!!!

בקו "השגחה פרטית": 1700-552-555 שלוחה 0

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העיניים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ בקשו רחמים מרבים עבור האברך יצחק בן בשא (קלצקין)

✕ דיגמ בן ב.מ. לזיווג הגון ואמיתי משורש נשמתו בקלות ובמהרה בניין שלם בניין עדי עד

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית | לקבלת העלון במייל שלחו בקשה לכתובת B023011300@GMAIL.COM

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון הוא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.